

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

af de ting, som kulturministeriet beskæftiger sig med. Det tror jeg den tidligere kulturminister ved fra de bunker af breve, der ankommer. Jeg er enig i, at den udvikling, der finder sted inden for den sociale sektor og den bolig-mæssige sektor, sådan som fru Bodil Koch var inde på det, og som andre ordførere har været inde på det, er meget væsentlig. Jeg tror også, det fremgår ganske tydeligt af den sidste del af betænkningen, at vi i ministeriet er opmærksom på denne sammenhæng. Det ligger naturligvis uden for vore muligheder at fremdrage, hvilke mulige løsninger der er på disse spørgsmål, men væsentligt er det.

Prioriteringen, som fru Bodil Koch var inde på — ja, jeg kan ikke lade være med at udstøde det hjertesuk, at vi jo nok trænger til i folketinget at diskutere prioriteringen af opgaverne, vi skal tage stilling til. Når man får præsenteret lovforslagene, giver det jo ikke anledning til at diskutere, hvilken placering de lovforslag, der fremsættes, har i forhold til den øvrige lovgivning, og hvilke konsekvenser der følger heraf på de årlige finanslove, men det er mit håb, at vi ved den voksende interesse for kulturpolitiske problemer kan få de kulturministerielle budgetter højere op, samtidig med at vi løser den anden opgave: at vække en stigende interesse i befolkningen, sådan som fru Merete Bjørn Hanssen var inde på det.

Kløften mellem os og de unge. Fru Bodil Koch realiserede, at der var denne kløft; andre har været inde på, at der ikke er nogen generationskløft, men der er andre kløfter. Ja, vi opererer med mange kløfter, og det kunne ikke falde mig ind at begynde at sige, at generationskløften er den eneste, men det er da i hvert fald ganske givet, at det er en meget iøjnefaldende og meget stærk kløft, vi her står over for. Det hænger sammen med, at vi ældre har vanskeligt ved at forstå de unge. Vi har fundet vore normer, der er blevet til under andre vilkår end de nu rådende. De unge er vokset op med en helt anden baggrund, og her vil jeg dog gerne minde om de ændringer, der er sket inden for vore uddannelser.

Det er nemlig ikke rigtigt, som hr. Sigsgaard sagde, at der ikke er sket forandringer. Vi har en anden skole i dag end den, hr.

Sigsgaard her skildrede. Det er ikke den samme autoritære skole som den, vi kendte en årrække tilbage. Autoriteten er der, og der er andre tendenser, som har rod i traditioner, men man må ikke tage fejl: der er sket en stærk pædagogisk udvikling, der har muliggjort helt nye normer i skolerne. Der lægges større vægt på, at børnene skal ræsonnere og vurdere, at de skal skelne mellem de påvirkninger, de møder. Man kalder mere end før på deres evner til personlig udvikling.

Det er én af de årsager, der er til de forandringer, der er sket i deres indstilling, men der er jo andre. Der er først og fremmest TV, der jo giver børnene og de unge mulighed for at tale med de voksne næsten med anvendelse af det samme sprog, som de voksne fører. Tænk på, hvilken revolutionerende ændring det i realiteten er! Dermed opstår der hos de unge en følelse af, at de normer, vi har, nok ikke svarer til de problemer, som de skal løse, til de forudsætninger, som de skal tage stilling til, det pres, de skal afbøde.

Fru Bodil Koch var inde på spørgsmålet om kulturcentre, og andre har været inde på det. Jeg vil gerne sige, at hele dette spørgsmål er sat på dagsordenen for at blive der. Jeg ved ikke, om vi skal kalde det kulturcentre, eller vi skal kalde det bycentre. Vist er det jo, at der er noget afskrækkende i ordet „kulturcentre“, sådan som man har behandlet det i den almindelige debat. Jeg tror, vi skal gøre os klart, som vi jo også var enige om det, da vi diskuterede det her i det høje ting for nogle måneder siden, at vi skal vogte os for at pådutte befolkningen institutioner, der ikke modsvares af et behov. Jeg mener ikke, vi behøver at være bange for, at disse behov ikke er der. De er der i meget høj grad, og derfor mener jeg, at vi nu bør gøre nogle forsøg. Jeg tror, vi her bør prøve på at sætte nogle forsøg i gang, så vi kan finde ud af, hvordan man løser disse spørgsmål.

Så meget er givet, at det jo ikke bare er de finkulturelle aktiviteter, vi stræber efter, men vi er klar over, at vi skal byde på andre muligheder, byde på muligheder for dem, der så at sige skal have det ind gennem hænderne, dem, der ønsker at beskæftige sig manuelt med en eller anden aktivitet. Der skal være plads til formning, til maling, til